

Cimlewa

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Szamárverseny falun.

Porzik az utca, prűszköl a paripa,
Most szorits Jóska! Most ne hagyd, Janika!
Hogyha ló nincsen, szamár is jó,
Szedje a lábát, arravaló!

Jóska elől jár, fűrgébb a csacsija,
Lemarad mindjárt jegyzőék Jancsija.
Makrancos a szürke, látnivaló,
Hogy le nem vágja, még az a jó.

Egyes szám ára Románia területén 4 leu.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL

Legkellemesebb
szórakozó hely

a Viktória kávéház

Kitünő cigányzene,
szolid kiszolgálás.

Kis cimborák, ha fáj a fogatok,

Garai bácsi fájdalom nélkül meg
csinálja. 0-0

Piata-Victoria 6.

Hopp gyerekek figyeljtek!

Amit mesélek én nektek

Az én mesém igaz mese,

Sárka a mesém hőse

Éppen így volt, ahogy mondom,

Sárka, az én kis hugom,

Finom és szép ruhát kapott,

Rádásul, majd kikapott.

Igen, mert a kis Sárka,

Elfogadni nem akarta

Duzzogott és sirt csak egyre,

„Miért ez?” — anyus, kérdezte:

„Azért nem kell, vigye manó”,

Nem Hass és Friedmanntól való.

A SZATMÁRI LESZÁMITOLÓ- ÉS KERESKEDELMI BANK R.-T.

Alaptőke 5 millió lei. Tartaléktőke 1 millió lei
Takarékbetét állomány 30 millió lei.

Vesz és elad mindennemű

**idegen pénzeket
és amerikai chequeket**
bevált.

Kölcsönöket

legelőnyösebben folyósít.

A „GENERALA” bukaresti biztosító
társaság, valamint a „ASSICURAZIONI
GENERALI” trieszti biztosító társaság
főügynöksége.

BETÉTEKET

könyvecskére és folyószámlára gyümöl-
csőztetésre elfogad és azokat kívánatra
azonnal bármikor visszafizeti.

Cimborák!

Küldjétek anyukát

Spitz Béla

nagy áruházába bevásárolni, ahol
jutányos árban fiúk és leánykák ré-
szére minden színű szövet, grenadin,
zefir és kieton kapható. Fehérne-
műkhöz való vásznak igen nagy vá-
lasztékban

€ hirdetésre való hivatkozásnál min-
den 100 leu értékű vásárlás után egy
tábla csokoládét adok.

Cimere

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Tündérmese.

Egy szép mesét mesélek mostan,
Figyeljetek rám gyermekek!

Hol volt, hol nem volt nagyon messze
Volt egy sötét nagy rengeteg.
A rengetegnek közepében
Egy jámbor öreg nő lakott.
Vad folyondár vette körül a
Szegényes, tiszta kis lakot.
Az éje, napja gyötrelem volt,
Mindig könyes volt két szeme,
Lelkében csak egy gondolat élt:
Elvesztett kedves gyermeke.
Évek teltek el már azóta,
Hogy egy szép nyári reggelen
Ilonkáját gombázni küldte,
Ha enni kell, hogy majd legyen.
Fonott kosárt adott kezébe
S egy darab barna kenyeret,
De nem tért vissza a leányka,
Nem tudja senki, hova lett?
Könnye azóta nem apadt ki,
A rengetegbe költözött
S azóta itt él elhagyottan
A százados tölgyfák között.
A nappalt azzal tölti mindig,
Hogy kis leányát keresi,
De hogy hol lehet: hal-e, él-e?
Választ senkisésem ad neki.
Kérdi a fától, a bokortól,
A szellőtől, mely arra jár,
De választ csak egy tudna adni:
Egy tarka tollu kis madár.
A fészke ott van háza mellett,
Egy óriás tölgy oldalán,
Reggeltől-estig dalolgat
Csicsergő, fájó, bus dalokat,
Madár képében ott a lány.
Télre tavasz jön, ősz a nyárra,
Év évre jön és elhalad,

De a madárnak kicsi fészkrét
Elhagyni addig nem szabad:
Mig nem jön a tündér királyfi,
Kinek van anyyi ereje,
Hogy a gonosz, vén boszoszorkánynak,
A ki a lányt elvarázsolta,
Minden hatalmát elvegye.
Amint a karján a kis kosárral
A nagy sötét erdőbe ért,
Le-lehajolt utközben egyre
Pirosló földi eperért.
Patak partján leült pihenni
S órákig nézte a vizet,
Amely virágos partjai közt
Csobogva jön s tova siet.
Kék nefelejcskek integettek
Szerelmesen, bohón felé,
Ő koszorut öltött belőlük
S kosárkájába eltevé.
Majd pillangót látott csápongni,
Üzöbe vette mostan azt;
Ruhácskáját a túske tépte,
Lábát vérezte a haraszt,
De ő futott, rohant utána,
Arcán verejték gyöngyözött,
Észre sem vette, hogy alkonyul,
Sötétebb van a fák között.
Csak midőn a nap leszállott
S nem látott pár lépésre sem:
Akkor jutott eszébe, hol van?
És zokogott keservesen.
Fáradt volt. Nem birt tova menni,
De hova is ment v'ön szegény?
Egy fa alá ledőlt pihenni,
Gondolva, reggel hazamén.
Imádkozott, mint szokta otthon,

Összekulcsolva két kezét
 És szemére rászállt az álom,
 Vitte-vitte pillangó szányon
 Tündérországba szeretszét.

Oh, mi szép volt, mit ottan látott!
 Pazar fény, pompa mindenütt.
 A szem nem birt betelni véle,
 Minden csupa arany, ezüst.
 Tündérlányok játszadoztak
 Ezüstös csermely partinál,
 Gyémánt trónon ült s nézte őket
 Arany haju tündér király,
 Szivárványszínű szép virágok
 Illatoztak a réteken
 S gyenge szellő fuvallatára
 Muzsikáltak szerelmesen.
 A fő smaragdzöld-szín selyemből,
 Cukorból a gyümölcs a fán,
 Valódi gyöngy a harmat rajtuk,
 A menyország se' szebb talán!
 Tündérr királynak kis leánya
 Milyen szép is volt, Istenem!
 A két szeme fekete gyémánt,
 A haja csillogó selyem.
 Lábán piciny gyémánt cipőcskék,
 Fején rubinból korona,
 Napsugárból szőtt ruhája,
 Olyat szem nem látott soha.
 A hogy Ilonkát megpillantá,
 Elcsudálkozott mód felett,
 Mert nem látott Tündérországra
 Még eddig földi gyermekeket.
 Oda ment hozzá mosolyogva
 És kedvesen beszélt vele,
 Kosárcáját arany almával
 És gyöngyökkel rakta tele.
 A többi tündérlányok is mind
 Körül fogták kíváncsian;
 Nem volt haragos egyszem, büszke egy sem,
 Szerették őt mindannyian.
 Játszott velük körül keringőst,
 Bujósdit a fák között,
 »Künn a bárány és benn a farkas«-t,
 Majd meg bokkrétát kötözött.
 A királyleány oda lépett
 Nem sokára apja elé,

Engedné, kikocsikázzék:
 Illedelmesen kérlelé.
 A király négy fehér galambot
 Hivatott azonnal oda
 S befogva a Göncölszekérbe,
 Két kis tündér kíséretébe'
 Repült a királyleány tova.

A négy galamb repült suhanva,
 Utján forgószelet támadott.
 Látták alattuk elmaradni
 Hegyet, völgyet és falvakat.
 Egész az égig felrepültek:
 A Fias-tyuk épp arra járt
 Csirkéivel a nagy Tejuton
 S hulló-csillagot kapargált.
 Egy üstökös ment nagy rohanva,
 Hosszu haját szél lengeté,
 Megijedt, mert a Kis-Medve jött
 Fogcsikorgatva ő felé.
 Kaszás-csillag kaszált az égen,
 Szegény, csak úgy izzadt belé;
 Odébb pedig Dávid király a
 Holdban bus lantját pengeté.
 Az égből le a földre szálltak,
 Gyorsan, mikép a képzelet,
 Tizenkettőt ütött az óra,
 Hogy itt voltak a föld felett.
 A királyleány parancsára
 Lassan röpült a négy galamb,
 Hogy jól tudják szemügyre venni,
 Mi van a földön itt alant?
 A Göncölszekér rudja lassan
 Lejebb-lejebb ereszkedett
 Ugy, hogy a fák között haladva,
 Lassan, nagyon lassan haladtak
 Keresztül egy rengetegen.
 Egyszer csak egy helyen megállva,
 Látták, mint alszik a leányka
 Egy nagy tölgy alatt csendesen.
 Álmában édesen mosolygott.
 A szép Tündérországra,
 Talán épp akkor töltötték meg,
 Igaz gyönggyel a kosarát.
 Megsajnálta szegény Ilonkát:
 Hogy ébredése szép legyen
 És teljesüljön édes álma:

Virágai közé kosarába
Gyöngyöket loptak csendesen.
Egyszerre csak erős szél támad,
Hogy zug belé a rengeteg
És felkölti mély álmából az
Édesen alvó gyermeket.
Ijedten ébred, de egyszerre
Arcát örömpír futja át,
Megismeri a tündéreket
És a királyleányt magát.
De a szél nő, viharra válik,
Jajgat belé a rengeteg,
S im nyugat felől, seprünyélen
Egy rut boszorkány közeleg.
Amint a leányt megpillantja
S mellette a tündéreket,
— Kik országába mertek jönni, —
Még gyorsabb futásnak ered.
Most már nem szél fú, nem vihar zúg,
De rémesen bömböl az orkán
És követi vad sikongással
Egész sereg gonosz boszorkány.
Hess! Eltűnnek a kis tündérek,
De a szegény lány ott remeg
S rámerednek az éjszakában
Haragos, izzó, tűz-szemek.
Megragadják, viszik magukkal;
Ugy fél, hogy nem mer sirni sem,
Ki velük szemben pártját fogná,
Közelében nincs senkisé.
Csontos kezek tartják ölelve,
Amint a légen átröpül,

Most érzi, hogy hűvös az éjjel,
Hideg szelő lengi körül.
Egyszerre csak nagy domhoz érnek,
Se fű, se fa nincsen azon,
S akadály nélkül beröpülnek
A sziklás, köves oldalon.
Egy nagy terem. Nincs széle, hossza.
Kő fent, alatt, kő mindenütt,
Se ajtó, se ablak nincs rajta,
Ugy, hogy ide az Isten napja
Melengetően sohase' süt.
Egy pislá mécs lobog közepén,
Milyen furcsa egy szerkezet!
Gyermek-koponya a tartója,
Oly gyermeké, ki rögtön meghalt,
Midőn e földre született.
A boszorkányhad nem pihen még,
Hanem kering bent sebesen,
De... egyet üt a fali óra
És hirtelen nagy csend leszen.
Elnémult a nagy zaj-sikongás,
Letelt a szellem óra im!
Ledől a lányka elalélva
S pihen az álom karjain.
Nem érzi, hogy kemény az ágya,
S nem öleli anyja keze,
Kis kosarát most is szorítja,
Amely virággal van tele,
Mert a gyöngyök, a mint röpültek,
Kihulltak abból ezalatt
És belőlük, utjuk jelölve,
Hófehér gyöngyvirág fakadt.

(Jövő vasárnap folytatjuk.)

Naplóm.

Április 14. Hétfőn locsolódunk. Én egészen elis felejtettem, de Szendrei ma reggel eszembe juttatta, hogy hétfőn lesz a locsolódás. Ahhoz, hogy menjünk locsolódni, jóféle szagos víz kell, olyan üvegben, amely srófban végződik, Elmentünk hát a piacra, sorra néztük a patikák, meg a fűszerüzletek kirakatait, hogy kiválasszunk egy-egy üveget, amelyik nem drága, de mégis szagos.

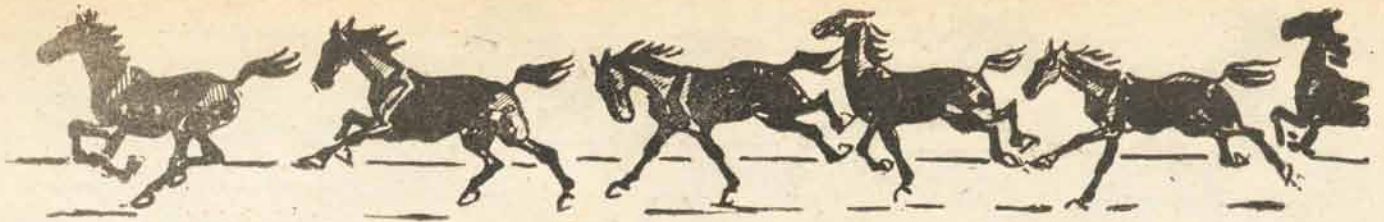
Igazuk van a nagyoknak, mikor azt mondják, hogy minden drága, mert egy alig vala-

mirevaló szagosvizes üveg — így áll a kirakataban — 5, 8, 10 és 12 leuba kerül.

Láttunk olyan üvegeket is, amelyeknek csak 3 leu az ára, de az olyan kicsi, hogy ha a markomba fogom, a srófja sem látszik ki a markomból. Egy ilyen üveggel nem is lehet locsolódni.

Mindenesetre úgy határoztunk, hogy mind a ketten kérünk pénzt szüleinktől, hogy délután megvehessünk egy üveg szagosvizet.

Délben az ebédnél elmondottam édes

apámnak, hogy hétfőn locsolódni akarok menni és legyen szives adjon pénzt szagosvizre. Édes apámnak nem volt nagyon jó kedve és mindössze 1 leut adott. Én rögtön megjegyeztem apukának, hogy 1 leuért csak egy darab nápolyi szeletet adnak, de nem adnak szagos vizet. De erre azt mondta apukám, hogy nem kell olyan drága vízzel locsolódni, hanem vegyék magamnak 1 leuért otkolont, töltsen bele valami régi orvosságos üvegbe, kössen be a száját egy ronggyal és menjek azzal locsolódni. Nekem nem tetszett, amit apuka mondott, mert emlékszem tavalyról, hogy még Gábor is, aki kocsis a szomszédban, srófos üveggel locsolódott és az üvegben zöld víz volt. Ha egy kocsis srófos üveggel és zöld vízzel locsolódik, akkor én, aki nem leszek kocsis, hanem gimnázista, én sem locsolódhatom olyan üvegből, amelynek ronggyal van a szája bekötve és amelyben tejszinű otkolon lötyög.

Sirtam egy kicsit, de nem sokáig, mert ebéd után rögtön feljött hozzánk Szendrei és elmondotta, hogy ő sem kapott pénzt, még egy leut sem, hanem neki az édes anyja, aki özvegy asszony, azt mondotta, hogy neki sincsen pénze ilyen butaságokra és ha Szendrei locsolódni akar, hát kérjen szagosvizet tőlem, mert az én apukám gazdag ember,

Igy néztünk ki ketten összesen egy leu vagyonnal ma délután két órakor. Se pénzünk, se vizünk! Nagyon el voltam keseredve.

Szendrei már arról beszélt, hogy adjuk el a tavalyi palatábláinkat, mert arra nekünk, akik a másodikba járunk, már semmi szükségünk sincsen, mert az mégsem lehet, hogy mikor mindenki locsolódni megy és rengeteg virágot, meg himes tojást, meg cukros tojást kap ezért, akkor mi ne menjünk sehová és pukkanjunk meg az irigységtől. Addig-addig beszélgettünk, hogy el is felejtettük, hogy nekünk sincsen mivel locsolódni menni és leültünk összeírni azoknak a lányoknak a neveit, akikhez el akarunk menni. Éppen 17 helyre akartunk elmenni.

Mikor így tanakodunk és okoskodunk, egyszerre csak beront Érsekújvári és elmondja,

hogy neki sincsen pénze szagosvizre, de az nem baj. Csak kerítsünk valahonnan srófos üvegeket ő tud csinálni az üvegbe szagos vizet.

Nagyon megörültünk Érsekújváriak és annak, hogy ő tudja a szagosviz gyártásának titkát és felrohantunk a padlásra, mert ott nagyon sok ócska üveg van, hátha találunk az üvegek között srófos üvegeket is. Tényleg találtunk is, de csak kettőt, mire azt mondta Érsekújvári, hogy nem baj, neki nem kell srófos üveg, ő szivesen locsolódik olyan üveggel is, amelynek ronggyal van bekötve a szája, hanem az a fontos, hogy adjam neki oda az 1 leut, amit apukától kaptam, mert ő azért ibolyát akar venni és csinálni akar az ibolyából ibolyaszagu vizet. Odaadtam Érsekújváriak a pénzt, aki le is szaladt az utcára és azonnal vett két csokor ibolyát.

Mikor az ibolya meg volt, kimentünk a konyhába, — szerencsére anyuka nem volt otthon — és behoztunk a szobába egy lábas vizet, ebbe beletettük az ibolyát és vártuk, hogy ibolyaszagu vizünk legyen belőle. Vártunk vagy egy negyed óráig, aztán kivettük belőle az ibolyát, de bizony annak nem akart ibolya szaga lenni. Erre Szendrei azt mondta, hogy rossz az egész, mert hiszen az ibolyának belül van a szaga, tehát ha egészben tesszük bele az ibolyát a vízbe, akkor annak nem jöhet ki a szaga. Kivettük tehát az ibolyát a konyhába és beletettük a sütőbe, megszáritottuk és mivel Szendrei azt is mondta, hogy ő még sohasem látott a szagosvizben uszkáló virágokat, hát betettük a megszáradt ibolyát a kávédarálóba és megdaráltuk. Ezt a megdarált ibolyát aztán beledobtuk egy lábas vízbe és megint vártunk egy negyed órát.

Persze folyton szagolgattuk a vizet, hogy szagos e már. Én nem éreztem a szagát, de Szendrei azt mondotta, hogy már kezd szagosodni. Csak még az a baja a víznek, hogy fehér, már pedig az ibolyának kék a színe, tehát kéknek kell a víznek is lenni.

Érsekújvári erre azt mondotta, hogy azon nagyon könnyen lehet segíteni, egy kis tintát kell önteni a vízbe, attól aztán az egész víz

kék is lesz, szagos is lesz. Úgy is tettünk és tényleg a víz egy kicsit kék lett, de még mindig nem volt olyan kék, mint amilyen kék az ibolya. Erre én azt mondtam, hogy töltsünk bele egy kis tust is, mert attól meg viszont sötétebb lesz a víz, olyan sötét, amilyen sötét az ibolyának a színe. A szamárról Érsekújvári töltötte a tust és annyi tust töltött bele, hogy most meg egészen fekete lett a víz.

Erre nekem eszembe jutott, hogy van a konyhaszekrényben kékitő, amellyel a ruhát szokták kékiteni, azt kellene bele tenni, attól aztán olyan kék lesz, amilyen kék az ibolya.

Julis, a cselédünk, adott is kékitőt, sőt maga is bejött megszagolni a vizet, de ő azt mondta, hogy a víznek nincsen ibolya, hanem tintaszaga. De mi kinevettük, mert Julis buta és mi egészen tisztán éreztük, hogy a víznek, ha nem is nagyon, de mégis ibolyaszaga van.

A kékitőtől a víz aztán egészen szép kék lett. Beletöltöttük a kész szagosvizet a két srófós üvegbe és aztán kipróbáltuk, hogy lehet-e vele locsolódni, jó-e a sróf? Szendrei, meg Érsekújvári locsoltak engem, de olyan gyorsan locsoltak, hogy egészen vizes lett az arcom tőle, miért is én megharagudtam és kikaptam Szendrei kezéből az üveget és elkezdtem őt locsolni. Szendrei azonban nem hagyta magát, elszaladt úgy, hogy én lelocsoltam a diványpárnát, meg az abroszt és akkor rámulnivalan vettem észre, hogy a diványpárna is, meg az abrosz is tele lett tintapecsétekkel. Persze az én arcom is csupa egy tinta volt, meg a ruhám is csupa egy tinta volt.

Én erre borzasztóan megijedtem és elkezdtem sírni, mire beszaladt Julis, mert nem tudta, hogy mi bajom van. Mikor meglátta Julis az arcomat, meg a diványpárnát, meg az abroszt, iszonyu haragra gerjedt és azt mondta, hogy ha ő még egyszer itt látja ezt a két gazembert (biztosan Szendreit meg Érsekújvárit gondolta) úgy kiröpíti őket a lakásból, hogy hetet bokáznak. De nem dobta ki őket, hanem mindegyiknek a kezébe nyomott egy-egy fél citromot, hogy addig dörzsöljük a diványpárnát, meg az abroszt, meg

az én ruhámat, amíg a tintapecsét ki nem megy belőle.

Este hét óra volt, mikor készen lettünk a munkával. Nekem mind a tíz körmöm fáj a sok dörzsöléstől és mégis maradt egy-két pecsét a ruhámban, meg az abroszon. Hét órakor aztán Érsekújvári, meg Szendrei megszökött, mert féltek, hogy hazajön anyukám és nemcsak én, de ők is kikapnak.

Szerencsére azonban anyuka semmit sem vett észre, mert azt az egy-két pecsétet, amely még megmaradt, Julis, aki nagyon jó leány, bedörzsölte liszttel és anyuka még ma este nem vette észre, hogy mi ma délután mit csináltunk.

Most azon reszketek, hogy húsvét utániig ne vegye anyuka észre a pecséteteket, mert akkor biztosan megbüntetnek nagyon és nem engednek el húsvét délután a futbal-meccsre.

Élég büntetés az nekem, hogy ezek után hétfőn én már locsolódni nem mehetek.

POCZOK PISTA

II. el. oszt. tan.

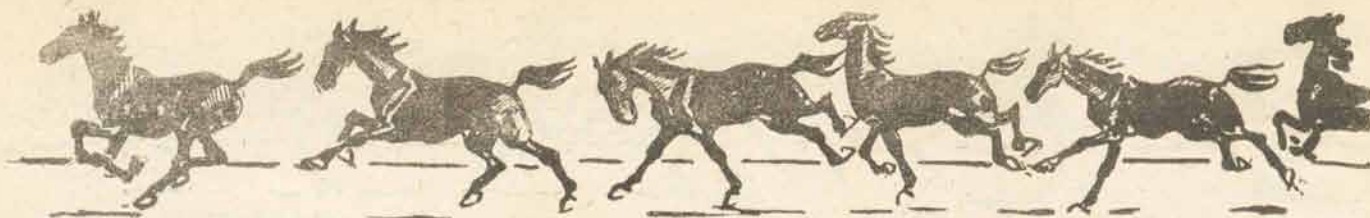
Az egyensapka.

Irtá: Klein Gyula.

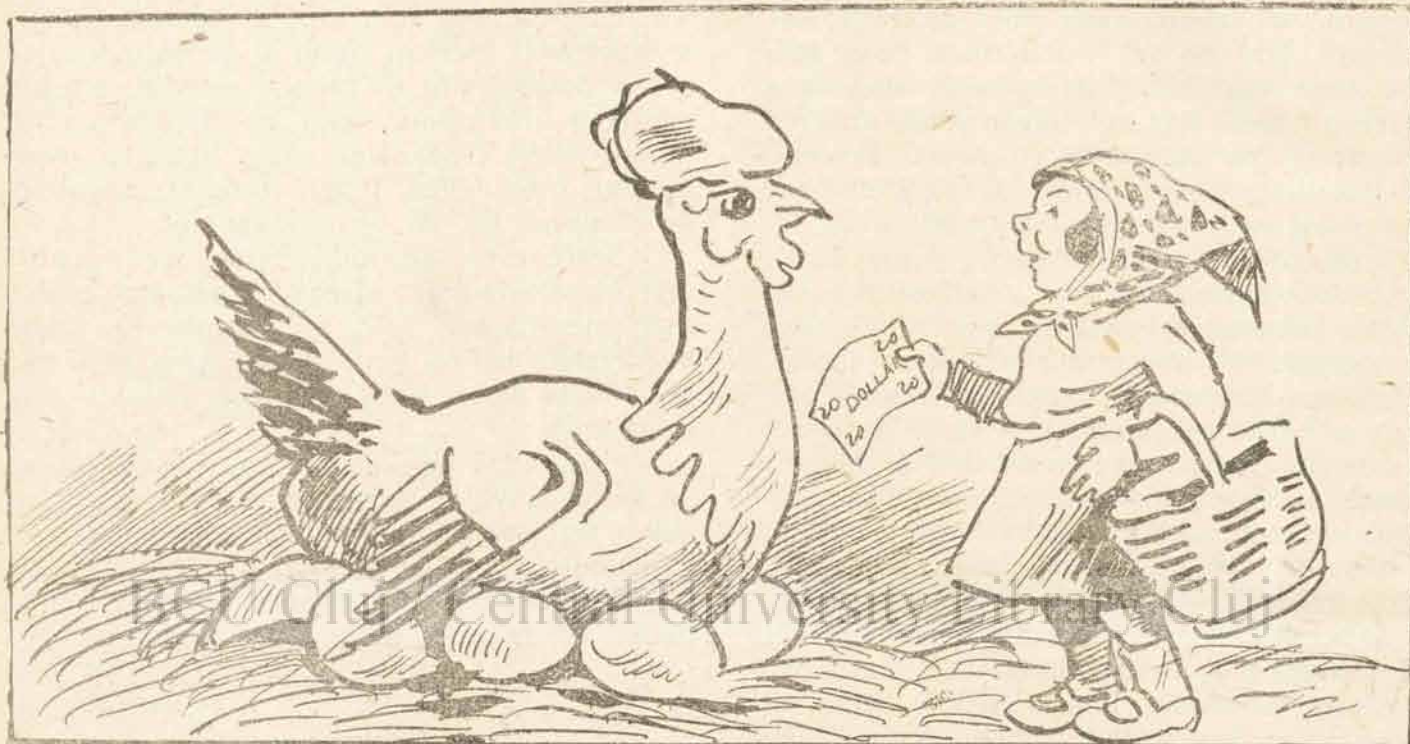
Megjött már bizony az egyensapka,
Alunk is érte a kalapüzlet előt sorba.
Járunk az úton sokat benne,
Büszkén mintha az egész világ minket nézne.

Mert hát bizony nagy dolog az már,
Hogy az ember gimnáziumba jár.
Horduk az utcán büszkélkedve,
Néznek a kicsinyek reánk irigykedve.

De azért nem arany, ami fénylik,
Majdha a sapka láz elmulik, [nyakunkba
Hisz tudjuk, hogy ez köelességeket zudít a
Hogy veszett volna a Bródi-féle boltba.

Ágnes tojást akar vásárolni.

Kis Ágnes a mamájától
Minap azt kérdezte:
„Husvétra a locsolóknak
Piros tojás lesz-e?”
„Bizony-bizony alig hiszem,
— Tréfált a mamája —
Mert az idén nagyon felment
Ám a tojás ára.”

A kis Ágnes tulontul is
Elbusult a szóra,
Attól félt, hogy neki most már
Nem lesz locsolója.
Mert a fiuk, ha megtudják,
Hogy tojást nem kapnak,
Hozzá a jó szagos vízzel
Be nem kopogtatnak.

Gondolkozik, gondolkozik,
De bizony nem érti,
Hogy a tojás miért drága
S anyjától megkérdi:
„Miért van az mondd anyuskám,
Hogy a tojás drága?”
Azért, mert a tyuk ilyenkor
Költeni ül rája.”

A kis Ágnes gondolkozik
Megint egy keveset,
Aztán így szól: „Felkeresem
Én a tyukketrecet.
Lakik ott egy jóbarátom,
Az a fehér bubos.
Ha ő sem ad, nincs más hátra,
Elmegyek a nyulhoz.”

Kis Ágnesnek még a tavaly,
Születésnapjára,
Egy ropogós huszdollárost
Adott a papája.
Elő kérte most a nagy pénzt
S karján a kosárral,
Alkudozni kezdett nyomban
Bubos barátjával.

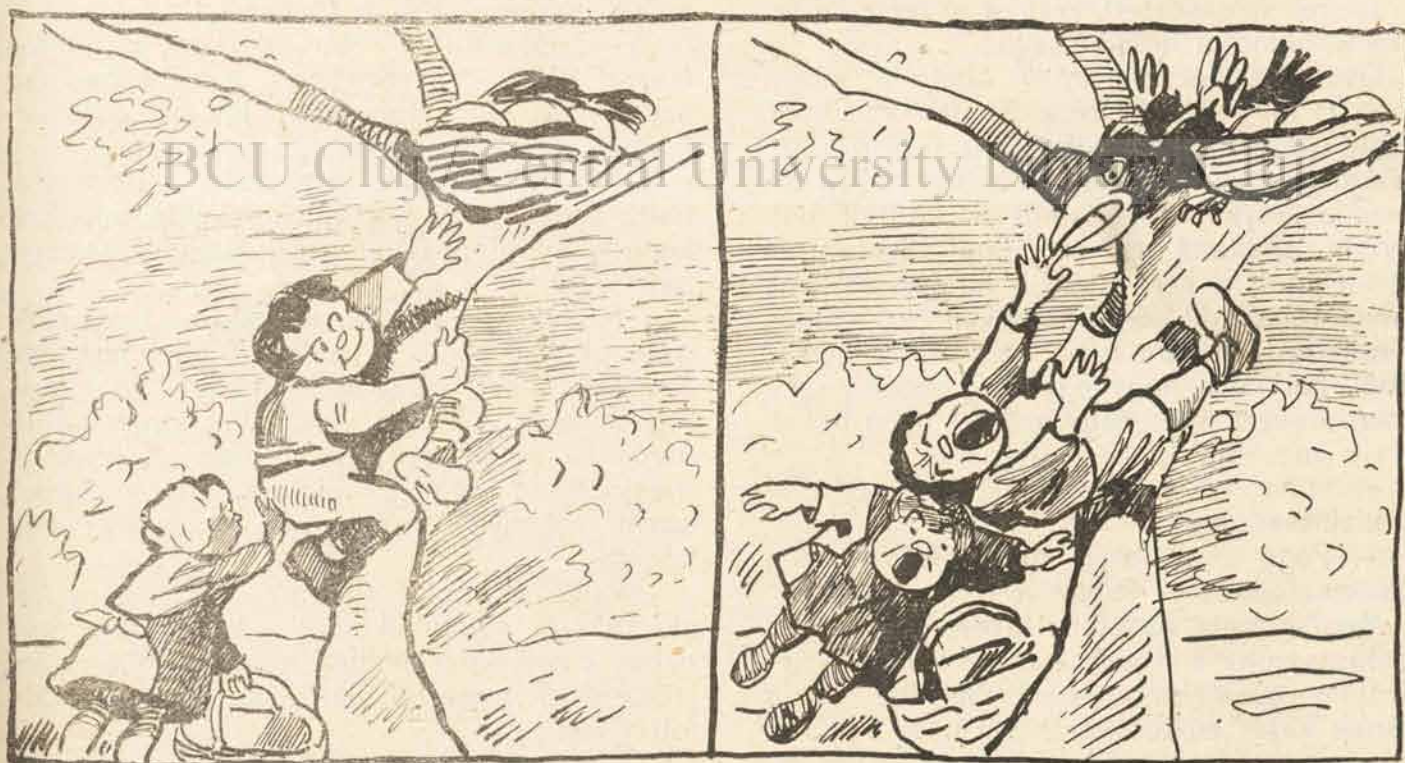
Bubos néne, ott ült épen
Temérdek tojáson:
Bubos néne hogy adod a
Tojást kérlek-ásson?”
Hát nem csodák-csodájára
A Bubos megszólal:
Adnék ingyen, Ágnes pajtás,
Egész szakajtóval.

Hanem most a tojásokból
Kis csibéket költök,
S értük most itt éjjet napot
Étlen-szomjan töltök.
Nekem drágábbak csibéim,
Az egész világnál
S ha te a helyemben volnál,
Te is így csinálnál.

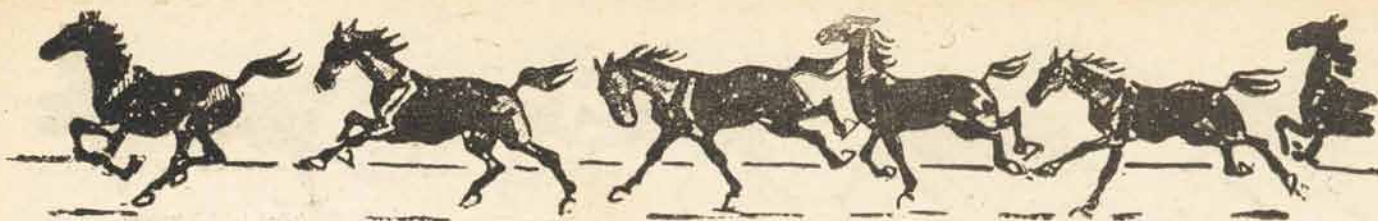
A kis Ágnes megértette
Most már, hogy miért drága,
Ilyenkor a tyukanyóknak
Tojás-fiókája.
Elment hát a nyusziához,
Akkor régen várták
S piros tojással töltötték
Tele kosárcáját.

Egy kis baleset.

Öreg fűzfán varju fészek.
„Bözsikém, én belenézek!
Hej, ha tojást kapnék benne,
De fióka még jobb lenne!”
Így szól Dani kishugához,
Odaszaladnak a fához,
Dani kuszik, Böske tolja,
Nem is kell ide lajtorja.

Böske kérdi: Fenn vagy-é már?
Dani jajgat: Jaj a madár!
Hát bizony a Dani körme
Bennszorul a varjucsörbe:
Nem is bírja nagy fájdalmát,
Eleresztli tüstént a fát,
Pottyán is már mint egy körte:
Böske fejét majd betörte.

A bűvös szelence.

Volt egyszer réges régen túl az operenciás tengeren egy hatalmas király, akinek az összes boldogságát egyetlen leánykája alkotta.

Mindenki szerette és dédelgette a kis királykisasszonyt, de nem is csoda, mert nálánál bájosabb és kedvesebb gyermeket messze országokban sem lehetett volna találni. Egy hibája volt csak a királykisasszonynak, hogy nagyon makacs volt és akaratos s ha fejcskéjébe vett valamit, azt végre is hajtotta, bármit is tettek ellene.

Eleget sajnálkozott ezen a jó öreg király, de nem tudott a dolgon segíteni.

Gyönyörű kert közepén állott a királyi palota. A kis királykisasszony itt szaladgált, játszott egész nap a kertben. Az udvarmesterének szigorúan megtiltotta a király, hogy nem szabad a lánykát kiereszteni a kertből, bár-hogy is óhajtana ez azt. Egy alkalommal mégis eljutott a kert ajtóig a királykisasszony s mivel véletlenül senki sem volt az ajtónál, hát hirtelen kisuhant a kapun. Amint kiért a kertből, hát látja, hogy egy öreg asszony szép libasorba vezet egy nagy csapat gyermeket. Egyik a másiknak a kezét fogta.

— Hová, hová gyermekek? — kérdezte a királykisasszony.

— Fogd csak meg az utolsó kezét s majd megtudod, — felelte a vén asszony.

Meg is fogta az utolsó gyermek kezét a királykisasszony s ment hegyen-völgyön keresztül a gyermekcsapattal. Szerette volna társának kezét elbocsájtani, de nem volt képes rá. Végre azután beértek egy nagy erdőbe. A vén banya eleresztette az első gyermek kezét, mire mindnyájan eltudták egymás kezét bocsájtani, de a nagy kimerültségtől rogtön össze is roskadtak.

— Most már az én országomban vagytok az Ördöghegyen — rikácsolt a banya. S te is csak idekerültél híres királykisasszony, amint azt megmondtam egyszer büszke királyatyádnak.

És ez igaz is volt. Ugyanis, mikor a királykisasszony született, egyszerre ott termett

a vén banya és ajánlkozott, hogy ő lesz az újszülött keresztanyja. De a király hallani sem akart erről.

— Pusztulj előlem! Családunk jó tündérét várom keresztanyának. Pusztulj innen!

— Jól van no, megyek. De mégis csak megajándékozom valamivel a kicsikét és jól vigyázz! Ha tizenhatéves kora eljött, kezembe kaparitom, soha sem látod többé.

Mikor azután megjött a jó tündér az ő hű törpe manócskájával és lehajolt a bölcsőre, elszomo odva kiáltott fel:

— Elkéstünk! Már itt járt a gonosz banya. Amit a gyermeknek szívébe beoltott, azt már ki nem téphetem! Így hát más valakinek adom azt, amit neki szántam.

A jó tündér erre tova szállt s nem tudhatta senki, hogy hát kinek is vitte tulajdonképpen adományát, amit a királykisasszonynak szánt.

Multak az évek a királykisasszony eltűnése óta, de senki se hallott többet hirt róla. Szegény király megöszült nagy bánatában, folyton csak elveszett gyermekét kutatta. Mindenkinek megesett rajta a szíve. A követ is megindította volna a fájdalma, hát még Palkó szívét mennyire meghatotta a király nagy bánata.

Palkó az erdőkerülőnek volt legény fia, aki sokszor elgondolkodott a király nagy bánatán s örömmel segített volna a jó öreg fejedelemnek nagy bajában, ha módjában állott volna.

Épp amint így tünődött, éles vijjogást hallott. Egészen közel vércse csapott le egy galambra és már vitte volna; de Palkó gyorsan ott termett s a kezében levő bottal nagyot ütött a rabló madárra, amely ijedten eresztette el prédáját. A vércse odább repült, a galamb pedig véresen hullott a földre. Palkó gyöngéden fölemelte s a közeli csermelynél megmosogatta a madár sebeit, elállította a vérzést, inni adott a pihegő kis jószágnak, aztán dédelgetve simogatta.

A galamb egy kis ideig engedte magát

dédelgetni, de azután meglebbentette szárnyait. Palkó a tenyerére állította és örvendő szólt:

— No lám! Ugy e, már újra mersz röpködni? Isten veled, galambocskák! Ne félj, nem akarok én fogva tartani! Röpülj tovább szabadon.

A galamb turbékolva felelt s Palkó nagyot bámult, mert jól megértette, amiket a galamb búgott neki:

— Még nem megyek. Előbb még szeretném meghálálni valamivel a jószágodat. Mondd, nincs-e valami kívánságod?

— Volna valami, de te abban kis madaram, nem segíthetsz.

— Hátha? Mi volna az?

— Szegény öreg jó királyunkon szeretnék segíteni, hogy visszanyerje elveszett leányát.

— Ez nagy sor csakugyan. De valamit mégis tudok tenni benne. Elvezetlek ahhoz, aki majd tovább igazít. Kövess!

A galamb fölroppent s csendesen tovaszállt, Palkó pedig követte. Messze tájakon haladtak már át, míg végre sziklás hegységbe értek. Itt a galamb egy szűk barlangnyílásba röpült be, aztán el is tűnt végképpen.

Palkó bebujt a sötét barlangba. Eleinte semmit se látott, míg végre megszokták szemei a sötétséget s ekkor a nagy messzeségben valami kis fényt pillantott meg. Elindult a fény irányában. Végre nagy csarnokba jutott be, amelynek közepén arany asztalkán kristály szelence feküdt, az asztalka mellett pedig egy kicsinyke törpe guggolt nagy álmosan a földön. Palkó, amint a törpe közelébe ért, az rája mordult nem éppen barátságosan.

— Ki vagy? Mi keresni valód van itt?

Palkó elmondta, mi járatban van.

— Jobb lesz, ha sarkon fordulsz és haza ballagsz, dörmögte a törpe.

— Nem ijedek én meg a veszedelemtől, válaszolt Palkó.

— Elhiszem azt, de saját magadtól kell félned. Mert tudd meg, hogy itt jó helyen jársz ugyan, kezédbe adhatom a királykisasszony megszabadítására való fegyvereket, de

mielőtt hozzájuk nyulhatnál, már itt elér a veszedelem. Olvasd!

S a kristály szelencére mutatott rá, melynek födelére ez volt rávésve:

»Csak az nyissa ki e szelencét, akit a tiszta jószág s önzetlenség vezet. Halál fia, aki hasznót lesve nyul hozzája.«

— Megértetted? szólt ismét a törpe. Most meg nézz ide!

A csarnok végébe vezette Palkót s egész sor koporsót mutatott neki.

Deli lovagok voltak mind, akik itt holtan fekszenek, akik mind szörnyethaltak, mikor a kristály szelencéhez nyultak. Egyik aranyat-ezüstöt, a másik hatalmat-méltóságot remélt. Most már tudod mi vár rád. Nyisd fel a szelencét, ha mered.

— Miért ne merném? — szólt Palkó nyugodtan.

Meg is tette és nem történt semmi baja. A szelencében egy kicsike madártollat, egy pálcikát és fekete golyócskát talált.

Mire valók ezek az apróságok? — kérdezte álmélgodva Palkó.

A kis törpe ragyogó arccal mondotta neki:

— Vedd e tollat, ez elvisz, ahová csak kívánod; ez a pálcika minden kardnál erősebb fegyver; ez a golyócska pedig megöli minden üldözéstől. Ha megijedsz, elveszted fegyvereidet s veszted okozzák majd.

Palkó zsebredugta a három apróságot, elkészönt a kis törpétől és utnak indult.

— Ha csakugyan tudsz valamit tollacska, hát vigyél oda, ahol a királykisasszonyt megtalálom! — szólott most Palkó.

A toll lebegni kezdett erre a kezében s a tollal együtt egyszerre a magasba emelkedett s szédítő gyorsasággal repült tova az űrben. Maga sem tudta, meddig szállott, de egyszerre újból földet ért a lába. Komor várkastély előtt ereszkedett le Palkó a földre. A kastély egyik ablakából csodaszép leányka nézett ki nagy bánatosan.

— Ott van, ő az! gondolta Palkó s vígan sietett a vár kapuja felé.

A vasrácsos kapu be volt csukva s benn egy rettenetes sárkány őrizte. Palkó közeledtére a szörnyeteg fölütötte a fejét s föltáva iszonyatos száját, ráförmedt Palkóra:

— Hát te vakmerő, mit botorkálsz itt?

— A királykisasszonyért jöttem, felelte Palkó bátran.

— Igazán? Nagyon okosan tetted, hogy jöttél mert a királykisasszonyt el nem viszed ugyan, de épen megéheztem s te jó leszel vacsorára.

Talpra állt a szörnyeteg. Palkó meghökent egy pillanatra, de aztán gyorsan meg gondolta, hogy melyik fegyveréhez nyuljon. És gúnyosan szólott:

— Nem kopik bennem a fogad. Ha nem hiszed, gyere ki, nyisd ki a kaput.

— Nyitom fiacskám. Igazán derék legény vagy, hogy annyira kívánczol a hasamba.

Kinyitotta a kaput a sárkány s ráakart rohanni Palkóra, de ez kicsi pálcikájával ráütött a szörnyetegre. Alig hogy érintette, a sárkány ahban a pillanatban kövé meredt, aztán eldőlt és nagyot zuhanva, darabokra tört a földön.

Nem vesztegette az időt Palkó. Hanem futott a toronyba, ahol a királykisasszonyt látta. Ez már éppen jött szembe vele s lelkenedve mondta:

— Jaj, vakmerő ifju, minek jöttél ide? Mindjárt haza jön a gonosz boszorkány és akkor véged.

— Csakhogy először is nem várom meg, azután meg ha jön is, nem félek tőle. Te se félj már semmit, szépséges királykisasszony. Jöjj hamar vissza bánkódó atyádhoz.

— Ó, ha lehetséges volna! De nem lehet. Hiába indulnék meg, egy-két perc alatt utolér a gonosz boszorkány.

— Majd megvállik. Bizd csak reám magadat.

Derékon kapta erre Palkó a királyleányt s elővette a kis tollat.

— Tollacska, vigyél haza, a király házába!

Rögtön fölemelkedtek és sebesen repültek tovább. De a királykisasszonynok igaz

volt: alig egy-két perc múlva már megnevezte szökésüket a gonosz boszorkány és seprűnyélre kapva, széleseben utánuk iramodott. És egyre közelebb jutott, már hallatszott is a hangja:

— No jaj nektek! Ezerszeres kinnal fogtok lakolni!

— Ó jaj, végünk van, — szepeget a királykisasszony.

— Nem bizonyos az, szólott Pa kó.

Elővette a kis fekete golyót és az üldöző boszorkány felé dobta. Egyszeribe olyan vak koromsötétség támadt mögöttük, hogy a gonosz nem láthatta őket többé s dühösen rikoltozta:

— Jaj a semmirevaló! Kijátszott! Elme-rekült a foglyommal!

El bizony! Palkó szerencsésen földet ért a királykisasszonnyal, épp a királyi kertben, ahonnan a királyleány egykor kiszökött. Egy-két perccel később benn voltak a palotában.

Mekkora volt ott aztán az öröm és boldogság, már azt el sem tudnám mondani Palkó szerényen haza akart osonni, de bizony azt nem engedte sem a király, sem a királykisasszony. Ott maradt, feleségül kapta a királykisasszonyt s azután boldogul éltek, amíg meg nem haltak.

Feri és kutyája.

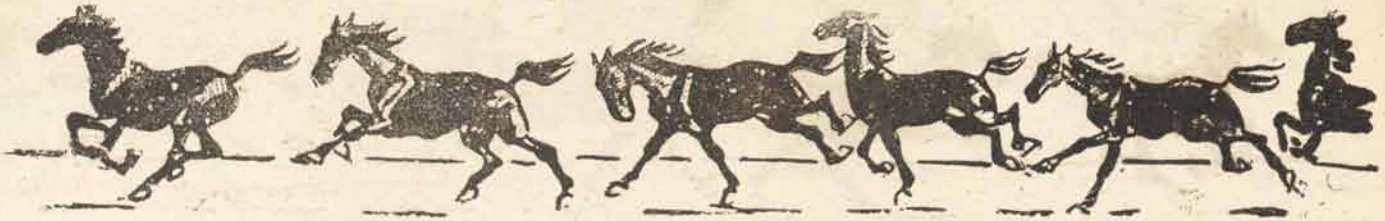
Irta: Engel Rózsika.

Elment Feri a vásárba,
Vele ment a kis kutyája.
Ebédet is vitt magával
És meg osztá kis társával.

A vásárba vett kalapot,
Se nem kicsit, se nem nagyot,
A kutyának is szallagot,
Adott érte krajcárt hatot.

Amint hazafelé jöttek,
Eső érte utól őket.
Feri pajtás nagyon fázott,
A kutyuska bőrig ázott.

Haza érve nem sokára,
Bele feküdtek az égyba.
Mégfogadták bizonyára,
Hamar nem menenk vásárba.

Cimbora bácsi tiz parancsa.

1. Leveled papirosa sima szélű legyen és tiszta.
2. Likából tépett papirosra levelet ne írj.
3. Levelet be ne pocázz soha.
4. Leveleden mindig rajta legyen a kelet napja és helye.
5. Ami a szerkesztő bácsinak szól (közlés, megfejtés, gyűjtés stb), azt ne küldjed a kiadóhiatalba.
6. Ami pedig a kiadóhivatalnak szól (előfizetés, elmaradt számok végteli felszólalás.) azzal ne fordulj a szerkesztő bácsinoz.
7. Leveled papirosa ne legyen rikitó színű.
8. Csak tintát használj írásra.
9. Becéző nevet ne használj leveledben.
10. A szerkesztőségbe intézett levél állandó címe legyen Cimbora bácsinak, a Cimbora szerkesztőjének.

Öreg Cimbora üzeni:

(Ebben a rovatban minden kis cimbora levelére válaszolunk.)

Kardos László. Nagyon örülök, hogy annyira szeretted a Cimborát, hogy még álmodbn is vele foglalkozol. Hogy a Cimborát beköttesed, ezért nem kell olyan veszélyes vállalkozásba fogni, mint Törpe Matyi. Beköti azt Gárdos bácsi olcsóbban is. Az első számot, — ha be jössz érte megkapod. **Román József** és **Titi** örömmel láttak a Cimbora előfizetői között. Hogy tetszik a Cimbora? Írd meg mi tetszett eddig legjobban? A kért Cimborákat elküldöm. **Klein Irma.** A rejtvények megfejtései jók, a te neved is belekerül a lapba. A beküldött rejtvények ügyesek, alkalomadtán közölni fogjuk. **Wald Béla.** Jól van Béla! A rejtvényed jó, s ha te találtad ki, dicséretedre válik. Hozni fogjuk. **Pillhoffer Oszi:** Éles szemed van Oszi! A kép csakugyan tévedésből került a vers mellé. De a mult számban már helyesen van, nézd csak meg! **Kertész Gábor:** A te nevedet is rosszul írták? Ejnye, ejnye! Remélem ezért nem haragszol? Biztosan nem lehetett jól kiolvasni az írásodat, azért volt a tévedés. Igyekezz szépen, olvashatóan írni. **Weinberger Bandi:** Honnan írtad ki ezt a sok rejtvényt Bandi? Vagy te találtad ki mind? No akkor ügyes fiu vagy. Van egy pár ügyes kizte. Válgogatunk belőlük s majd hozzuk. Szervusz! **Erdős Béla** és **Palika** jól van kis Cimborák! A megfejtések jók s ha szerencsétek lesz, ti nyertek meg a meséskönyvet. Csak szorgalmasan így tovább! **Hartman Irénke** és **Klein Gyula:** A szép képes lapot és a jókivánataitokat szívből köszönöm. Én is kívánok kellemes husvétot, Irénkének sok locsolót, Gyulának pedig sok piros tojást. **Heimovics Jancsi:** No, Jancsi, hogy tet-

szik a megnyert könyv? Meg vagy vele elégedve? Látod, mondtam, hogy egyszer csak a te neved is kijön, csak türelemmel be kell várni. **Lacheta Jolánka:** Igazad van Jolánka; »a türelem rózsát«, jobban mondva meséskönyvet terem. Neked már meg is teremte. Megkaptad a könyvet? Elküldtem. Írd meg, hogy vannak-e benne szép mesék? De azért továbbra is szorgalmasan küld be a megfejtéseket mert szép és hasznos dolog ezekkel foglalkozni még akkor is, ha nem is nyertek mindjárt könyvet. **Koós György.** A beküldött körrejtvény ügyes és elég nehéz. Csakugyan te találtad ki? No! Akkor bravó! Nem sokára viszontlátod a Cimborában! **Klörmann Irén:** Nehéz volt a megfejtés? Annál jobb! Mert ezeknek a rejtvényeknek nem csak az a célja, hogy ti meséskönyvet nyerhessetek, hanem főként az, hogy megtanítson benneteket gondolkodni. S ezt csak úgy lehet elérni, ha a rejtvényeket ti fejtitek meg, nem pedig apuka, vagy anyuka. Nem is kell mindjárt mással megfejteni a rejtvényt, ha először nem is megy olyan könnyen. Próbálkoznunk kell addig, míg egyszer csak sikerül. Te jól csináltad Irénke, csak így folytatd tovább. **Gutman Lajcsi:** A beküldött rejtvények jók, de az elsővel egy kis baj van! Nem minden Cimbora tud ám némejül, Lajcsi. Ez lemarad, de a másik kettőt ki szerkesztjük. **Íj.** **Koós György:** A husvéti jókivánságot köszönjük! **Weisz Erzsébet:** A megfejtés jó, a te neved is a kalapba kerül. **Klein István** és **Bandi:** A beküldött rejtvények jók, hozni fogjuk. A kért számokat elküldtem, ha megkapod írd meg. **Lukátsy Cicuka:** A husvéti jó kivánságot köszönjük s sok locsolót kívánunk. **Kuki Árpád:** Neked is köszönjük jó kivánságaidat. **Szóbel Tibi:** A rejtvényed ügyes, sőt nehéz is a mi kis olvasóinknak. Könnyebbet küldj be Tibi! **Barazsu Jóska:** Hogyne vettünk volna be a Cimborák közé. Mindenkit szívesen látunk. Hogy már »kutya bajod« sincs, annak örülök nem is jó betegen az ágyba feküdni. Ugy-e? A meséskönyvet megkaptad már? Szép? Elolvastad már azt a sok szép mesét? Csak ne mohón, mert még megárt! A kért számokat elküldöm, aztán ügyelj rá, hogy az év végén be lehessen kötni! A rejtvényeket alkalomadtán felhasználjuk. **Weisz Erzsébet:** A második számban közölt rejtvény megfejtése az ötödik számban van. Nézd csak meg jól Erzsók, ott lesz az! A rejtvényeid között az egyik nem jelent meg, azért maradt le. Rejtvényt most ne küldj, mert nagyon sok van még, leközöletlen. **Steinmetz Izabella:** A megfejtés jó, hát a pályázat hol maradt? Csak a kis cédulát küldted be. **Szabó Margit:** husvéti jó kivánságot köszönöm. **Több Cimborának:** Mind gyakrabban előfordul, hogy a beküldött levelekre, nem tesztek elég bélyeget, s a leveleket megportózzák, vagy el is vész. Ügyeljetek, hogy elég bélyeg legyen a leveleken, mert máskülönben ne csodálkozzatok, ha a leveletek elvész, s nem kaptok rá választ. Mindazoknak, akiknek nem köszöntem meg a husvéti jó kivánságot külön, együttesen köszönöm kedves figyelmeteket, s kellemes husvétot kívánok mindnyájatoknak.

Koós Irmuskának: A beküldött mese igen kedves, de sajnáljuk, helyszüke miatt már csak a jövő számunkban hozhatjuk.

Öreg Cimbora.

A CIMBORA REJTVÉNYEI

I.

Szórejtvény.

Beküldte: Szóbel Tibor.

Ai szülött

II.

Szórejtvény.

Beküldte: Barazsu Jóska.

Adria - szem.

III.

Számrejtvény.

Beküldte: Greczer Gábor.

10	9	1	7
7	1	10	9
1	9	7	1
10	7	9	10

A számok úgy rendezendők, hogy minden oldalról számítva 27 jöj-jön ki.

IV.

Szórejtvény.

Ár ár ár

Vas Irma

V.

Nap Nap Nap

VI.

Csigarejtvény.

	I	
	O	
	N	
	E	
	R	
V	G	I
Z	E	
		E
		Gy
		T
		S
		L
	Gy	
	Sz	
	A	
	M	
	Á	

E szám rejtvényeinek helyes megfejtését, a nyertesek, valamint a megfejtők neveit a Cimbora tizenharmadik száma közli. A megfejtéseket május 7-ig kell beküldeni.

A Cimbora 7. számában közölt rejtvények megfejtése

Szélmalomrejtvény: Ki korán kel, aranyat lel.

Szórejtvény: Szerszám.

Szórejtvény: Tegnapelőtt.

A 7-ik szám helyes megfejtői:

Róth Margit, Heimovics Jancsi, Szent-Ivány Berta, Wald Béla, Erdős Béla, Palika, Hudacsek Gyula, József, Kertész Gabi, Kardos László, Pap László, Grosz Benő, Blau Imre, Moldován Juliska, Heimovics Béla, Hartmann Irénke, Klein Gyula, Tar Lala, Szóbel Tibor, Ilyés Jakab, Glück Imre, Weinberger Böske és Bandi, Földes László és Imre, Unger Ulman Zoltán, Román Titike, Vanicskó Ilona, Lövy Lenke, Gutmann Lajcsi, Klein Imre, Neubauer Károly, Rózenfeld Lili, Klein Irma, Kisléghi Nagy Ilona, Szabó Annus.

Nyertesek: Pap László, Erdős Béla és Palika, Szabó Annus.

A Cimbora pályázata.

Gyermekek! Az öreg Cimbora minden kis olvasóját meg akarja ismerni. Nem az arcotokra kíváncsi az öreg Cimbora, hanem a lelketekre, a gondolkodás módotokra, az eszetekre. Annyi sok sok gyermekre, amennyi a Cimborát olvassa, külön külön meg nem ismerkedhet öreg barátotok, mert hiszen hosszú hónapok kellenének ahhoz, hogy a lelketekbe lássunk, meg aztán nem csak ott olvassák ezt a kis lapot, ahol nyomják, hanem messze, más városokban is.

Éppen ezért a megismerkedés más módját választottuk: írásban akarunk veletek megismerkedni.

Írjátok meg, ki hogy tudja, minek és mikor örült ebben az életben a legjobban?

Poninsan, részletesen, apróra írjátok meg nekünk, melyik volt az az örömetök, amelyre a legszívesebben emlékeztek vissza?

Olyan írást, amely csak odaveteli, hogy például »akkor örültem legjobban amikor babát kaptam«, vagy »akkor örültem igazán, mikor a tanító bácsi megdicsért« és így tovább, az ilyen írást nem fogadjuk el. Mi azt is tudni akarjuk, miért dicsért meg a tanító bácsi, mikor dicsért meg, miért örültél annak, hogy a tanító bácsi megdicsért. Látni és tudni akarjuk, hogy a mi kis olvasónk minek örül a legjobban és főképpen az, hogy miért örült a maga kis örömének.

Aztán még valamit: csak olyan írást fogadjunk el, amely tiszta, rendes. Kis cédulákra nem szabad írnotok. Vegyetek elő egy iv vonalás papirost, szép, tiszta, fehér papirost és arra írjátok, tintával, rendezesen.

A kész írást aztán tegyétek be egy nagyobb borítékba, egy kisebb borítékba pedig ezt a cédulát, amelyet innen, az újságból ki kell vágni:

A pályázó neve:

Hány éves:

Lakása:

Hányadikba jár:

Milyen volt a legutolsó bizonyítványa:

Ha ennek a cédulának minden rovatát kitöltöttétek, tegyétek be a cédulát a kisebbik borítékba, ragasszátok le és ezt a leragasztott kisebbik borítékot is tegyétek be abba a nagyobbik borítékba, amelybe előbb írásotokat már elhelyeztététek.

Igy ni! Most már kész a levél, amelyet el kell küldeni az öreg Cimborának.

Aki a legszebben, a legokosabban, a legkedvesebben írt, az kap valamit: ha fiugyerek írta a legokosabb levelet,

egy football labdát,
ha leányé a legokosabb levél

egy szép hajás babát.

A következő három, az a három, aki szintén ügyesen és okosan irtairta le öröme történetét

egy-egy mesés könyvet kap.

Ezenfelül a nyerteseknek levelét leközzöljük a Cimborában.

A legjobb írásról április 26 án döntenek azok, akik a Cimborát írják és a következő vasárnap már benne lesz lesz a Cimborában, hogy ki nyerte meg a pályázatot, meg benne lesznek a legjobb levelekis.

Előfizetési árak:

Égész évre	160 leu.
Fél évre	80 leu.
Negyed évre.	40 leu.
Egy hórá	15 leu.

A Cimbora hetenként egyszer, vasárnap jelenik meg.

Az előfizetések
a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmárnémeti) címre

A szerkesztésért Dénes Sándor felel.

A Cimbora mai számának illusztrációit Csengery István rajzolta.

Kiadótulajdonos: A Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó részvénytársaság.

Kiadóhivatal: Satu-Mare (Szatmár) Eötvös u. 4.

INGYEN CSOKOLÁDÉT KAPUNK SPITZ BÉLÁNÁL.

Agyag és Vegyipar Részvénytársaság
Satu-Mare — (Szatmár)

ELŐÁLLIT

Csontenyvet,
Bőrenyvet,
Oroszenyvet,
Folyékonyenyvet.

Csontzsirt,
Különfélé szappanokat,
Kocsikenőcsöt,
Műtrágyát.

Legszebb

szövetek és divatárak
SCHVARTZ és LEOVITS
áruházában kaphatók.

Általános Ipari és Kereskedelmi Részvénytársaság
Satu-Mare (Szatmár) Str. Stefan Cel Mare (Kazinczy utca) 1.
Alaptőke 3.000.000. — lei,
Telefonszám 276. Sürgőnycim: Comerciala.
EXPORT-IMPORT.

Hangya szövetkezet
(a főpostával szemben)

Raktáron tart
minden

fűszer- és rövidárut.

Férfi, fehérneműre alkalmas tartós vászon méterje 25 lei,
Női fehérneműre kiváló minőségű, könnyű mosó mtr. 25 lei,
Férfi fehérneműre Madapolon selyem szállu méterje 31 lei,
Női fehérneműre valódi francia Madapolon méterje 31 lei,
Női fehérneműre batist madapolon igen szép és finom anyagba készült árut e 8 évben nem láttunk mtrje 55 lei

Fratii

FRIEDMAN
Testvéreknél.

Telefonszám 12.

Cimborára

előfizetéseket Erdély minden könyvkereső kedője felvesz.